

Briljante productie op toneel Burgerbrug

Luid klinkt de Danse Macabre van Saint Saens door de zaal. Drie doodkisten op het toneel. Levensechte krassende kraaien komen uit de luidsprekers. De klok slaat twaalf. Nou, dan weet je wel hoe laat of het is. De voorstelling is al spelend ontwikkeld. De spelers hebben hun eigen rol gecast. Misschien is dat het geheim dat achter deze briljante productie schuilgaat: de rollen zijn op het lijf geschreven. En er wordt heel goed gespeeld. Deze productie overstijgt het beeld dat men kan hebben van 'dorpstoneel', dit kan zó het land in.

Het tempo zit er lekker in. Er is veel humor. Wat te denken van de zelfmoordenaar die voor de trein wil gaan liggen, maar via de luidspreker te horen krijgt dat er wegens kabelbreuk vandaag geen treinen rijden! Hij probeert het nog een paar keer, maar het lukt maar steeds niet. Dit gegeven is prachtig vorm gegeven.

Het stuk gaat dus over de dood, maar op een licht hilarische manier. Het gaat ook over het leven. En daarmee wordt bedoeld het Leven met een hoofdletter. We zien een gezellig onderonsje tussen een pooier en zijn dame. Het loopt natuurlijk slecht af tussen die twee en dat gaat op een geweldige enthousiaste wijze. Er zit veel seks in het spel. Niemand neemt een blad voor de mond.

Stemmen uit het graf, toneelspel, geschreven door de leden en geregisseerd door Rigo Wijdoogen. Gezien in de Uitzicht te St. Maartensbrug op 5 mei. Nog te zien op 12 mei.

Maar het wordt nergens grof of goor. Het gegeven is humoristisch benaderd. Er wordt dan ook veel gelachen in de zaal. Men geniet.

De scènes zijn kort gehouden. Zo kan een ieder zich steeds opnieuw inleven in de komende situatie. Maar er is ook sprake van een kleine ontwikkeling. De personages komen terug en borduren voort op hun eigen thema. De thema's zijn zeer herkenbaar. Zoals de 'goeroe', die handelt in chakra's en het voortdurend heeft over aarde, vuur en water, en de nuchtere prostituee, die daar niets van moet hebben. De pooier, die gewoon niet deugt, de meeloper, die alles onder controle denkt te hebben, de dienstbare dame, die alles steeds netjes aan kant wil hebben op haar kerkhof, maar die ondertussen de tulpen uitscheldt: 'Ze komen, ze gaan dood en ze komen weer. En dan gaan ze weer dood, maar dan komen ze toch weer'. Er zit een rode draad in het geheel. De kringloop van het bestaan, maar ook de zin van het leven. Het wordt speels gebracht. Helemaal leuk.